

BEYAZ BİR BEZ

BEYAZ BİR BEZ

Ahmet sokağın kenarında yere oturmuştu. Bu mahallede doğmuştu, büyümüşü. İki sokak ilerideki o kırmızı tuğlalı evde Ahmet dünyaya gelmişti. O evde babasıyla ve anasıyla mutlu günler yaşamıştı. Ahmet, o evin bahçesindeki çiçekleri çok iyi hatırlıyordu. Onların renklerini ve onların kokularını. Evden sokağa giden bir yol vardı. O yolda Ahmet tekerleğe binmeyi öğrenmişti. Ona bir tekerlek almak babasına kolay gelmemişti. Bu tekerleği almak için babasının çok işlemesi lâzımdı. Ama babası Ahmedî çok seviyordu...

Ahmet orada büyümüşü, delikanlı olmuştu, işlemeye, para kazanmaya başlamıştı. Evet, iyi para kazanıyordu o günlerde. Tekerlekten motora geçti. O seneler evdeki hayat ona sıkıcı geldi. Hep aynı işler, hep aynı konuşmalar, hep aynı hısımlar ve komşular... Eve sade yemek ve yatmak için geliyordu. Akşamlarını diskoda, ya da kumar oynamakla geçiriyordu. Bazı geceler eve hiç gelmiyordu ve günün birinde kendi küçük kasabasından ayrıldı ve daha büyük bir kasabaya gitti.

Seneler geçti. Babası bilmiyordu, Ahmet nerede bulunuyor. Baba çocuğunu özliyordu. Ahmet de ara sıra doğduğu mahalleyi, anasını babasını anıyordu. Kötü bir hayat yaşıyordu. Bu, onun sağlığına iyi gelmiyordu. Bazen hastalanıyordu, perişan oluyordu, parasız ve yalnız kalıyordu.

Bir gün ana babasının yanına gitmeye karar verdi. Onları çok özlemişti. Aynı zamanda onlardan biraz para da isteyecekti. Avtobusa bindi, kendi kasabasına gitti.

Babasına anasına önceden hiç haber vermeden birden onların kapısında onlara seslendi. Bir anda onlar Ahmedin sesini tanıdılar ve büyük sevinçle kapıyı açtılar. Ahmede o kadar çok sevgi gösterdiler ki, o utandı. Ne oldu da, o bu kadar sene onlardan

uzak durmuş ve hiç haber göndermemekle onları üzmüştü? Ve nasıl oluyordu ki, buna karşılık babası ona hiçbir kötü söz söylemedi? Baba, Ahmed'i utandırmak istemiyordu. "Nerede kaldın, ne yaptın?" diye ondan hiç sormuyordu. Bu kadar iyilik karşısında Ahmet utandı ve babasından para istemek için kurajı yoktu. Ne yapsın? Ahmed'in paraya çok ihtiyacı vardı. Üç dört gün evde kalmıştı. Bir akşam anası ve babası komşuların evine gelen bir misafire "hoş geldin" demeye gittiler. Ahmet biliyordu babası parayı nerede saklıyor. Bu fırsattan faydalandı. Babasının parasından aldı. Az sonra oradan ayrıldı ve uzak bir yere gitti...

Aradan seneler geçti. Ahmet büyük bir kabahat işlemiş ve tutuklanmıştı. O günden beri uzun bir zaman hapse bulunuyordu. Günler, aylar, seneler yavaş yavaş geçmişti. Cezasının sonu yaklaşıyordu. Yakında haptiden kurtulacam, o vakit ne yapacam? diye düşünmeye başladı Ahmet. Bu arada hep anasını ve babasını da hatırlıyordu. Onlar ona o kadar çok sevgi göstermişlerdi, bunu hiç unutmamıştı. Onlar daha hayatta mıdır? Onlar daha o kırmızı tuğlalı evde mi kalıyorlar? Ahmet bilmiyordu. Oraya gitti mi, onlar Ahmed'i görmek isteyecekler mi?

Ahmet için son hapis günü gelmişti. Cezaevindeki arkadaşlarıyla kucaklaştı, kapılar açıldı ve Ahmet serbest olarak oradan ayrıldı... Allaha şükür, çok geçmeden Ahmet bir iş buldu ve biraz para kazanabiliyordu. Evet, anasının babasının yanına gitmek istiyordu. Ama önce biraz kendine gelmeli, biraz para kazanmalıydı bu yolculuk için.

Aylar geçti. Babasının kasabasına gitmek için fırsatlar oluyordu. Ama Ahmet bu fırsatlardan çabuk faydalanmadı. Bazı fırsatları bilerek isteyerek kaçırdı. Niçin? Çünkü Ahmet korkuyordu, babası onu hiç görmek istemeyecek diye. Anasıyla babası ona o kadar çok yakınlık göstermişlerdi ve o onlara ne yapmıştı? Onlara ne kadar acı çektiirmişti...

Bir gün gene arabasıyla babasının kasabasına doğru giden bir arkadaşı rastladı. Onun arabasına bindi. Kasabasına yakın bir kasabaya geldiler. Orada Ahmet arkadaşına teşekkür etti ve arabadan indi. Bilmiyordu, ne yapsın, anasının babasının karşısına nasıl çıksın. Düşünceleri karışıklı. Sonunda ana babasına bir mektup yazmaya karar verdi. Onlara şöyle bir haber gönderdi: " n m zdeki cuma günü ben,  ocuęunuz Ahmet, mahallenize gelece m. Bilmiyorum, siz daha orada oturuyor musunuz? Bilmiyorum, siz beni görmek isteyecek misiniz? Beni görmek istediniz mi, cuma günü sabahtan evinizin  n penceresine beyaz bir bez asın. Sizi  zleyen  ocuęunuz Ahmet."

Bu kısa mektubu yazmak sanki saatler sürdü. Sonra Ahmet mektubu postaya verdi.    gün bekledi. Perşembe günü avtobusa bindi, akşam kasabasına vardı. Kasabanın kenarında bir ağacın altında geceledi, ama uyuyamadı. Bezi asacaklar mı? İçeriye girmek için kuraj bulacak mı? Onlar ona ne diyecekler? O onlara ne diyecek? Ahmet bu soruları bin kere düşündü ve yavaş yavaş sabah oldu.

Ahmet kalktı. Her yeri ağrıyordu. Ağır adımlarla mahallesine doğru yürüdü. Mahallede, evden iki sokak önce, bir yerde bekledi ki, bütün mahalle uyansın, güneş evlere ve bahçelere sıcaklık versin. Buradan birkaç adım ilerledi mi, uzaktan kırmızı tuğlalı ev görünecekti belki... Ama Ahmet senelerdir bu taraflara gelmemişt  ki. Belki de o ev yıkılmışt . Belki de o evde başkaları oturuyordu...

İnsanlar işlerine gidiyordu. Bazıları pazar yerinde alış veriş yapmak için hazırlanıyordu. Ahmet de kalktı, ilerledi ve sokağının başına geldi. Orada durdu. Evet, uzaktan kırmızı tuğlalı evi gördü, ev duruyordu. Ama ne olmuşt ? Evin duvarları niçin böyle beyazdı?

Ahmet birkaç adım daha yaklaştı. şimdi her şeyi iyi

görebiliyordu. Sokaktan görülen duvarlara ve pencerelere o kadar çok beyaz şeyler asmışlardı ki, evin duvarı zor görülebiliyordu. Beyaz yatak çarşafları, beyaz masa örtüleri, beyaz bezler, peşkirler, perdeler. Bu kadarını nereden bulmuşlardı? Niçin asmışlar onları? Evin kapısı niçin tam açık duruyordu?

Ahmet birden durumu anladı. Bunları onun için asmışlardı, kapıyı da onun için açık bırakmışlardı... Sokaktan eve giden yoldan kaçarak geldi ve açık kapıdan içeriye girdi.

Sorular:

- 1) Bu mesele İncil Kitabında anlatılan hangi meseleye benziyor?
- 2) İncilde anlatılan o mesele İncil Kitabının neresinde bulunuyor?
- 3) Allah "Beyaz bir bez" meselesindeki babaya benziyor mu? Nasıl benziyor?
- 4) Bizim durumumuz "Beyaz bir bez" meselesindeki çocuğun durumuna benziyor mu? Nasıl benziyor? Allah bize çok yakınlık ve iyilik göstermiştir. Bizim de Ona karşı sevgimiz sıcak mıydı? Onu sesledik mi? Biz Allaha acı çektirdik mi?
- 5) Allahtan ayrıldıktan sonra, Ona dönebiliyor muyuz? Allahın kapısı bize her zaman açık mıdır?
- 6) Asılmış beyaz bir bez (ya da beyaz bir çarşaf) her yerde "barışa hazır" işaretidir. Ahmede karşı babası barışa hazırды. Bunun gibi, Allah bize karşı da barışa hazır mıdır? Biz de barışa hazır mıyız?
- 7) Allah, Ondan uzaklaşmış olan kızanını affediyor mu? Kaç kere?

8) Göklerdeki Babamız bizi sever, bize acır, bizi affeder, bizi kabul eder. Buna seviniyor musun?

9) Göklerdeki Babamıza benzemek istiyor musun? Sana karşı borçlu ya da kabahatli olmuş insanları affediyor musun? Sana dönen kardeşini kabul ediyor musun?

10) Göklerdeki Babamıza benzer olmak için Kutsal Ruhun seni değiştirmesine ve seni sevgisiyle doldurmasına izin veriyor musun?

Bir kardeşimiz şöyle dedi: "Kardeşini bağışlamayan kişi, şeytanın ekmeğine yağ sürer."

Ayetler:

Babalar kızanlarına acırlar. Rab da kendisinden korkanlara öyle acır. Mezmur 103: 13

İsa, "Bana geleni hiç uğratmayacam" de Yuhanna 6: 37

"Allahın melekleri, Allaha dönen günahlı bir insan için sevinç duyacaklar."

Luka 15: 10

"Sevinmek ve eğlenmek lâzımdı, çünkü bu kardeşin ölmüştü, hayata döndü; kaybolmuştu, bulundu."

Luka 15: 32

Günahımız yoktur dedik mi, kendi kendimizi aldatırız; ama günahımızı açığa çıkardık mı, güvenilir Allah günahlarımızı affedecek ve bizi her kötülükten temizleyecektir.

Yuhanna 1: 8-9

Allah sevgidir.

1 Yuhanna 4: 8

Allah, bize olan sevgisini şöyle gösteriyor: Biz günahlıydık (Ondan uzaktık). Ama ta o vakit Mesih bizim için öldü.

Romalılar 5: 8

Rabbi bulunabilirken arayın; yakinken Ona seslenin. Kötü kişi kendi yolunu ve sapmış kişi kendi düşüncelerini bıraksın ve Rabbe dönsün, Rab ona acıyacak; o kişi Allahımıza dönsün, çünkü O çok affeder.

Yeşaya 55:6-7

Allah sizi Mesihte affetti. Bunun gibi, siz de birbirinizi affedin.

Efesliler 4: 32

Mesih sizi kabul etti. Bunun gibi, Allahın övülmesi için siz de birbirinizi böyle kabul edin.

Romalılar 15: 7

Mutlu Kaynak

mutlu.kaynak@gmx.net

